

RIMA RAI

Drága barátom, Sámson

Mikor láttam először Sámson? Nem tudnám pontosan megmondani. Ahogy visszaemlékszem, a homlokán futó vízszintes vonalak összeolvadtak a szobám ablakának vízszintes vonalaival; ez volt a kedvenc helyem bámulni az utcát. Minden reggel iszok egy kis pohár tejet, közben egy pillantást vetek az ablakon át a kevésbé lakott utcára és járókelőire, azokra a korai madárkákra, akik leginkább diákok, az utca-seprőkre, és azokra, akik gagyi biciklikkel maguk mögött húzzák az üres műanyag palackokkal megpakolt utánfutóikat és a kocogókra, akik kerülgetik az irodába rohanókat.

Délután mielőtt elhagynám a házat, megfésülködöm, elintézek néhány telefont, megiszok egy csésze kávé. Mindig ott volt, mikor kiléptem az utcára, ugyanazokban az ócska rongyokban ült a járdán, közel a szeméthyűjtőhöz. Majdnem barátok voltunk, jobb kifejezést nem találok rá. Nem voltak hosszú beszélgetéseink, de csak azért, mert nem vagyok valami bőbeszédű. Amikor először láttam, odaadtam neki a reggelim, néhány főtt tojást paradicsommal. Aztán minden reggel hoztam neki valamit. Tetszett, hogy gondját viselhetem. Ledobtam az elemőzsiás zacskót mellé, és már mentem is. Nem akartam, hogy hálálkodjon.

Minden nap irdatlan sok ember járt-kelt a szobám ablakával szemközti idegenforgalmi iroda melletti zöld kuka környékén. Sámson azonban tudta, hogyan kell ki-tartani. Egyszer észrevettem, hogy a kuka fölé hajol. Úgy tűnt, valamit keres. Ekkor rájöttem, hogy van valami közös bennünk: mindketten keresünk valamit, amit nem találtunk, valószínűleg azért, mert még nem tudjuk pontosan meghatározni, hogy mi az, amiről csak azt érezzük, hogy hiányzik.

Sámsonnak neveztem el, mert hosszú, göndör hajával, bozontos szakállával és erős testalkatával a bibliai figurára emlékeztetett. Azon a napon adtam neki ezt a nevet, mikor a szokásos helyén üldögélve újságot vett az ölébe, és undorral az arcán olvasta. Számomra annyira ironikusnak tűnt az újság, és minden, aminek ereje van, hogy megrémítse őt, amiért ennyire elrontott ez világ. Azt hiszem, kiérdemelte a Sámson nevet.

Egy reggel kinéztem az ablakon, és láttam, nincs a szokott helyén. Megragadtam a zacskót a reggelijével és elindultam. Láttam, hogy tömeg gyűlt a házunkhoz néhány méterre lévő alagút bejáratánál, lassítottam, és csatlakoztam, igyekeztem hoz-

* Szíriai író és újságíró két novelláskötete jelent meg eddig: *És végül a világ elmosolyodott* és *Jó dolgok azokhoz jönnek, akik várnak* címmel.

zájuk. Látni akartam, mi történt. Lábujjhegyre álltam, és a nyakamat nyújtogatva figyeltem, vajon mi folyik ott. Végül megláttam őt. Ki volt terülve a járdán, közel az alagút másik végéhez. Azt hittem volna, hogy alszik, ha nem lett volna vértócsa körülötte.

Mélyet sóhajtottam, és felkiáltottam a mellettem álló fickónak:

– Ő a barátom, Sámson!

Megfordult, rám nézett, és szomorú hangon azt mondta:

– Az enyém is.

BODA MAGDOLNA fordítása

